

Ото Лого је један од скулптора најмлађе генерације, који је завршио Академију примењених уметности у Београду, код професора Радете Станковића. Већ у више махова он је излагао на заједничким изложбама и тада се могло констатовати да је у питању један веома обдарен скулптор. Његово осећање за форму, за финесе моделовања за карактер личности, оплемењен једним лепим стилем, већ су га на овим изложбама уврстили у ред оних скулптора од којих се може много очекивати.

На изложби радова у Графичком колективу, где је изложио скулптуре и цртеже, Ото Лого је показао нешто друкчије лице, у сваком случају разноврсније по тражењима и изразу. И овде је остала заступљена његова досадашња тежња у портрету схваћеном на један оплемењен реалистички начин са дискретним али изразитим наговештајима облика. Поред тога Лого се посветио обради малих фигура у којима се није задржао само на проблемима форме него је желео да их прожме и једним психолошким изразом. У томе, свакако, он показује извесне племените амбиције, жељу за одуховљењем скулптуре, за њеним хуманизовањем у најширем смислу те речи. Тај комплекс идеја који њега интересује има нечега суморног и несвеселог, нечега у чему, можда треба гледати само једну срећом, пролазну епоху, која ће да уступи место другим расположењима. То се види и по обради мртвих животиња, које, осим пластичног израза, треба да делују још и једном плакатском полихромијом. И овде Лого развија своје уобичајено осећање за форму али доне-

кле спутано у једној атмосфери која можда њему и не лежи, која је примљена ad hoc, и нема везе са целокупним изразом његовог вајарства.

Изгледа нам да је Лого био много доследнији у цртежима глава, схваћеним експресионистички у форми али подвргнутим веома рафинираној анализи валера и пластике. У другим цртежима, графички схваћеним, садржина се свела такође на веома суптилне односе облика који залазе у област апстрактног, али крију у себи једну несумњиву драж ликовне природе.

Лого је обдарен скулптор, са осећањем за разноврсност тражења у којима он уме да развије своју богату унутрашњу садржину. Али очигледно, сви ти радови, изложени на једном месту, не делују као компактна целина него сведоче о томе да овај даровити излагач засад само тражи свој пут који није без интереса за општу физиономију нашег вајарства.

П. К.